

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 370/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 4/2018 z 31. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. marca 2018 doručená elektronicky (mailom) a 14. marca 2018 predložením originálu sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tost 4/2018 z 31. januára 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 13. decembra 2017 v trestnom konaní, ktoré je vedené proti jeho osobe Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 16 T 1/2017, namietal zaujatosť predsedníčky konajúceho senátu [REDACTED]. Uznesením z 11. januára 2018 senát krajského súdu v zložení [REDACTED] (predsedníčka), [REDACTED] a [REDACTED] rozhodol, že [REDACTED] nie je vylúčená z vykonávania úkonov v tejto trestnej veci. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal 16. januára 2018 sťažnosť, v ktorej uviedol, že *„Rozvrhom práce... je v súdnom oddelení 16 T určené zloženie senátu [REDACTED] [REDACTED] - predsedníčka senátu, [REDACTED], [REDACTED] - členovia senátu. [REDACTED] však rozhodovala v trestnej veci obžalovaného [REDACTED] v konaní o povolenie obnovy konania vedenom pod sp. zn. 1 Ntok 1/2011.*

Na základe opatrenia predsedu Krajského súdu... bol... 3. 4. 2017 určený [REDACTED] ako nový člen senátu, keďže... je [REDACTED] vylúčená z rozhodovania vo veci samej, nakoľko sa zúčastnila rozhodovania o mimoriadnom opravnom prostriedku v tej istej veci...

V konaní vedenom pod sp. zn. 1 Ntok 1/2011 však... 19. 10. 2011 v senáte spoločne s predsedníčkou senátu [REDACTED] rozhodoval aj sudca [REDACTED]. Obžalovaný má za to, že s poukazom na totožné zákonné a podzákonné ustanovenia, na základe ktorých bola z rozhodovania vo veci samej vylúčená [REDACTED], [REDACTED] je ex lege vylúčený z rozhodovania vo veci samej.

Do množiny sudcov, spomedzi ktorých bol na základe opatrenia predsedu Krajského súdu... určený tretí člen senátu, nebola na základe chybného podkladu zaradená sudkyňa [REDACTED], ktorá sa nikdy nezúčastnila rozhodovania v konaní o povolenie obnovy konania vedenom pod sp. zn. 1 Ntok 1/2011. V odôvodnení opatrenia sa uvádza

nesprávne zloženie senátu 1 Ntok - [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. V takomto zložení však senát v konaní o povolenie obnovy konania vedenom pod sp. zn. 1 Ntok 1/2011 nikdy nerozhodoval.

Na základe uvedených skutočností má obžalovaný za to, že senát, ktorý rozhoduje v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 16 T/1/2017, rozhoduje v nezákonnom zložení, a teda aj o námietke zaujatosti voči predsedníčke senátu [REDACTED] rozhodol senát v nezákonnom zložení...“.

3. Najvyšší súd sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu z 11. januára 2018 uznesením sp. zn. 3 Tost 4/2018 z 31. januára 2018 zamietol.

4. Podľa názoru sťažovateľa sa najvyšší súd vo svojom rozhodnutí „dostatočne primeraným a kvalifikovaným spôsobom nevysporiadal s námietkou sťažovateľa, že o námietke zaujatosti rozhodoval senát v nezákonnom zložení“. Ďalej sa podľa neho najvyšší súd «vo vzťahu k nezákonnému zloženiu senátu súdu prvého stupňa obmedzil len na konštatovanie: „Okolnosť, že sa obžalovaný domnieva, že sťažnosťou napadnuté uznesenie bolo vyhlásené v nezákonnom zložení senátu je s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku irelevantná“...». Sťažovateľ je však toho názoru, že „okolnosť nezákonného zloženia senátu nie je možné subsumovať, pod žiadnu z okolností predpokladaných v ust. § 32 ods. 6 TP. V tejto časti je rozhodnutie odporcu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pre absenciu akejkoľvek racionálnej právnej úvahy, nakoľko odporca žiadnym spôsobom neodôvodnil, na základe čoho dospel k záveru o tom, že nezákonnosť zloženia senátu súdu prvého stupňa je pri rozhodovaní o námietke zaujatosti právne irelevantnou.“.

5. Sťažovateľ uviedol, že najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia prišiel aj k nesprávnemu zisteniu, že v konaní o povolenie obnovy konania rozhodoval senát v úplne inom zložení senátu ako v prebiehajúcom konaní vo veci samej. „Toto zistenie je v rozpore s obsahom spisov. Odporca mal pri rozhodovaní k dispozícii spis zn. 1 Ntok 1/2011, z ktorého jednoznačne vyplýva, že dňa 19. 10. 2011 v senáte spoločne s predsedníčkou senátu [REDACTED] rozhodoval aj sudca [REDACTED], ktorý rozhoduje vo veci samej.“

Ak by bolo pravdivé mylné zistenie odporcu, že v konaní o povolenie obnovy konania rozhodoval senát v zložení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], tak potom z množiny sudcov, z ktorej bol určený tretí člen senátu, nemala byť opatrením predsedu Krajského súdu v Bratislave vylúčená [REDAKOVANÉ], čo tvrdil aj sťažovateľ (ale z iného dôvodu), a teda tretí člen senátu bol určený nezákonným spôsobom. S touto právne významnou námietkou sťažovateľa sa však odporca žiadnym spôsobom nevyporiadal.“

6. Porušenie práva na spravodlivé súdne konania sťažovateľ videl aj v tom, ako sa najvyšší súd vysporiadal z námietkou absencie vyjadrenia predsedníčky senátu krajského súdu k vznesenej námietke zaujatosti v súdnom spise. Tvrdí, že „*Vyjadrenie namietanej osoby k námietke zaujatosti je neobíditeľnou podmienkou konania o vznesenej námietke zaujatosti, a to už v štádiu pred vydaním rozhodnutia, a teda ho nemožno stotožňovať s rozhodnutím samotným. Skutočnosti uvedené vo vyjadrení k námietke, rovnako ako skutočnosti uvedené vo vznesenej námietke sú podkladom pre rozhodovanie o vznesenej námietke. Rozhodnutie o námietke zaujatosti bez oboznámenia sa s vyjadrením namietanej osoby je rozhodnutím arbitrárnym, negujúcim právo na spravodlivé súdne konanie.“*

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 1. 2018, sp. zn. 3 Tost 4/2018, porušené boli.

Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- EUR... ktoré je povinný Najvyšší súd Slovenskej republiky vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania k rukám jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.“

8. Zároveň sťažovateľ požiadal o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

11. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

12. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj

návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

15. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 4/2018 z 31. januára 2018, ku ktorému malo dôjsť nedostatočným vysporiadaním sa najvyššieho súdu s argumentáciou sťažovateľa o nezákonnosti zloženia senátu krajského súdu konajúceho o jeho námietke zaujatosti vznesenej proti predsedníčke senátu v jeho trestnej veci.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

19. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

20. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

21. Námietku zaujatosti predsedníčky senátu krajského súdu podanú 13. decembra 2017 sťažovateľ odôvodnil tým, že „13. 12. 2017 mi bolo znemožnené oboznámiť sa so spisovým prehľadom vo veci sp. zn. 4 T 2/2005. Spisový prehľad nebol súčasťou predloženého spisu... Vzhľadom na to, že spis obsahuje daňové, bankové a obchodné tajomstvo, mám za to, že spis neobsahuje dostatočné preventívne opatrenia resp. neobsahuje žiadne opatrenia, aby nedošlo k narušeniu daňového, bankového a obchodného tajomstva a jeho sprístupneniu neoprávneným osobám.

Rovnako mi nebolo umožnené oboznámiť sa so spisom sp. zn. 16 T 1/2017, nakoľko nebol priložený k spisu zn. 4 T 2/2005, hoci tento spis je len pokračovaním spisu v tejto veci.

Mám za to, že číslovanie spisu zn. 16 T 1/2017 je v rozpore s ust. § 172 ods. 4 Spravovacieho a kancelárskeho poriadku, pričom nejde o chybu pre chybu, ale tento nedostatok umožňuje dodatočnú manipuláciu so spisom zn. 4 T 2/2005, obzvlášť ak súčasťou tohto spisu nie je spisový prehľad.

Prílohou spisu zn. 4 T 2/2005 je dlhodobý spis OS BA I sp. zn. 5 T 104/2004, v dôsledku čoho je hrubým spôsobom zasahované do môjho práva na súdnu ochranu, keďže OS BA I nemôže predložiť mnou podané dovolanie dovolaciemu súdu.

Vzhľadom na to, že predpokladám, že u erudovanej predsedníčky senátu 16 T nejde o štandardné zlyhania, mám za to, vyššie uvedené závažné nedostatky v trestnej veci vedenej voči mojej osobe možno subsumovať pod definíciu zaujatosti v zmysle ust. § 30 ods. 1 TP účinného do 31. 12. 2005.

Žiadam, aby táto sťažnosť na nedostatky v konaní sp. zn. 4 T 2/2005 bola zároveň posudzovaná aj ako námietka zaujatosti voči predsedníčke senátu [REDAKOVANÉ], nakoľko vyššie uvedené nedostatky vo vedení trestnej veci vzbudzujú odôvodnenú pochybnosť o jej zaujatosti voči mojej osobe, keďže predpokladám, že nejde o štandardné a opakované zlyhania v ňou vedených trestných veciach.“.

22. Krajský súd uznesením sp. zn. 16 T 1/2017 z 11. januára 2018 o týchto námietkach rozhodol tak, že predsedníčku senátu nevyhlásil z vykonávania úkonov v tejto trestnej veci, pretože „neboli zistené ani preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by vyvolávali pochybnosť o nezaujatosti predsedníčky senátu [REDAKOVANÉ], ktoré by zakladali dôvody na jej vylúčenie postupom podľa § 31 ods. 3 Tr. por.“.

23. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 3 Tost 4/2018 z 31. januára 2018, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu z 11. januára 2018 zamietol, okrem iného uviedol:

«Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany... ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31...

Obžalovaný v podanej sťažnosti poukazoval výlučne len na procesný postup krajského súdu, ktorá okolnosť však nie je spôsobilá spochybniť nezaujatosť zákonnej sudkyne [REDACTED].

Naviac je nevyhnutné uviesť, že pokiaľ podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku obžalovaný namietal procesný postup súdu, o takejto námietke súd ani nekoná (napríklad námietka obžalovaného voči postupu pri číslovaní listov spisu a pod.). Nebolo sa možné stotožniť ani s námietkou obžalovaného, že v spise absentuje vyjadrenie predsedníčky senátu k vznesenej námietke zaujatosti a to práve z dôvodu, že práve napadnuté rozhodnutie krajského súdu je takýmto „vyjadrením“ predsedníčky senátu k vznesenej námietke zaujatosti vydaného vo forme rozhodnutia vyhláseného v senáte, ktorého bola predsedníčkou.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, že v spise absentuje úradný záznam o nazretí obžalovaného do spisu dňa 13. decembra 2017 v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 16 T/1/2017, táto nemá vzťah k vznesenej námietke zaujatosti. Napriek tomu je však potrebné v tejto súvislosti uviesť, že obžalovaný bol skutočne nazrieť do spisu dňa 13. decembra 2017, avšak v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T/2/2005 a nie v konaní vedenom pod sp. zn. 16 T/1/2017 ako sa mylne domnieva, čo preukazuje úradný záznam založený v spise.

Okolnosť, že sa obžalovaný domnieva, že sťažnosťou napadnuté uznesenie bolo vyhlásené v nezákonnom zložení senátu, je s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku irelevantná. Ak by aj podľa tvrdenia obžalovaného mal byť v trestnej veci obžalovaného [REDACTED], vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 16 T/1/2017, vylúčený [REDACTED], uvedené by nemalo akýkoľvek vzťah k predsedníčke senátu [REDACTED] a nezakladalo by automaticky dôvod, pre ktorý by bol možno spochybniť objektivnosť a nestrannosť predsedníčky senátu (porovnaj § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku pre dovolacie konanie, § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku pre odvolacie konanie). Nad rámec uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že v konaní o povolenie obnovy konania s poukazom na článok VIII. bod 6 rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave pre rok 2017 rozhodoval senát v zložení [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], teda úplne v inom zložení senátu ako v prebiehajúcim konaní vo veci samej.»

24. Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že tento sa všetkými, pre rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti nevyklúčeniu predsedníčky konajúceho senátu prvostupňového súdu podstatnými, právnymi, ako aj skutkovými otázkami zaoberal a adekvátne ich zodpovedal.

25. Najvyšší súd citoval ustanovenia príslušnej právnej úpravy, ktorú bolo potrebné na danú vec aplikovať, a pred jej použitím ju primerane interpretoval aj s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (§ 31 ods. 1 a § 32 ods. 6 Trestného poriadku). Zhodnotil však, že sťažovateľom uplatnené námietky sú námietkami proti procesnému postupu krajského súdu, čo je v zmysle ustanovenia § 32 ods. 6 Trestného poriadku okolnosť, ktorá nie je spôsobilá spochybniť nezaujatosť predsedníčky konajúceho senátu krajského súdu (dokonca o takýchto námietkach sa podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku ani nekoná). Skutočnosti, ktoré by takými boli, t. j. subsumovateľné pod ustanovenie § 31 ods. 1 Trestného poriadku, sťažovateľ v námietke zaujatosti z 13. decembra 2017 neuviedol.

26. Sťažnostný súd neopomenul zaujať jednoznačné stanovisko aj k ďalším v riadnom opravnom prostriedku sťažovateľom predneseným námietkam.

27. V súvislosti s absenciou vyjadrenia predsedníčky senátu krajského súdu v súdnom spise najvyšší súd nevidel žiadnu možnosť zásahu do práv sťažovateľa a čo je z hľadiska ochrany základných práv sťažovateľa dôležité, svoj názor presvedčivo odôvodnil. Bez potreby opakovania a dopĺňania týchto dôvodov (nie je to úlohou ústavného súdu) ich ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné.

28. Podľa názoru ústavného súdu správne najvyšší súd poukázal aj na skutočnosť, že až v sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu sťažovateľom namietané nezákonné zloženie senátu krajského súdu nemá žiadnu spojitosť s jeho námietkou podanou 13. decembra 2017 (zaujatosť predsedníčky senátu), o ktorej rozhodoval senát krajského súdu. Predmetom konania pred najvyšším súdom ako druhostupňovým súdom bolo preskúmanie a posúdenie prvostupňového rozhodnutia, ktoré však tieto otázky, keďže

neboli pred krajským súdom uplatnené, nerozoberalo. Preto ak najvyšší súd uviedol, že táto argumentácia je irelevantná s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku, pod „režim“ ktorého (nemalo sa o nej konať) vzhľadom na obsah námietky z 13. decembra 2017 spadalo konanie a rozhodnutie krajského súdu, nemožno mu to vytknúť. Najvyšší súd navyše doplnil, že ak by aj mal byť iný člen senátu krajského súdu vylúčený, nemá to žiadnu súvislosť s namietanou nezaujatosťou predsedníčky senátu. Výčitka sťažovateľa obsiahnutá v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa v tomto smere javí ako vznesená z dôvodu nepochopenia odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

29. Pre úplnosť je však zároveň potrebné dodať, že aj napriek uvedenému sa najvyšší súd s otázkou zákonnosti zloženia konajúceho súdu zaoberal a zaujal k nemu rozhodný skutkový, ako aj právny záver, ktorý jednoznačne odôvodnil a ktorý nesignalizuje žiadnu potrebu zásahu ústavného súdu.

30. Uvedené okolnosti ústavný súd viedli k presvedčeniu, že rozhodnutie najvyššieho súdu rozhodne nemožno považovať za svojvoľné a ani neodôvodnené.

31. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, I. ÚS 301/06, I. ÚS 88/07). V danej veci o takýto prípad nejde.

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu splňa všetky atribúty kladené článkom 46 ods. 1 ústavy a článkom 6 ods. 1 dohovoru na takéto rozhodnutie, preto je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnenou a z tohto dôvodu ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

33. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľné a v okolnostiach danej veci ním nebolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu nemôže ústavne konformná aplikácia pravidiel o ne/vylúčení sudcu najvyšším súdom predstavovať porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

34. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej práva na súdnu ochranu (druhá hlava, siedmy oddiel ústavy) „sú výsledkové“, to znamená musí im zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002), vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

35. Ak je sťažovateľ toho názoru, že v jeho prípade sudca/sudcovia mali byť vylúčení z prerokovania a rozhodovania v jeho trestnej veci a že neboli rešpektované jeho procesné práva pri rozhodovaní najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí, bude mať možnosť svoje výhrady uplatniť pri využití prostriedkov právnej ochrany, ktoré mu Trestný poriadok, ako procesnoprávny predpis, ktorým sa konanie riadi, priznáva voči meritórnemu rozhodnutiu. Ide jednak o právo na riadny opravný prostriedok, ale aj právo využiť mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej. Ústavný súd pripomína, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (m. m. IV. ÚS 187/09, III. ÚS 531/2014).

36. Ak teda ochranu sťažovateľom označeným základným právam podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je oprávnený poskytnúť všeobecný súd, a to v konaní o riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiu vo veci samej, rešpektujúc požiadavku subsidiarity plynúcu z čl. 127 ods. 1 ústavy i svoju doterajšiu rozhodovaciu prax, ústavný súd mohol sťažnosť sťažovateľa odmietnuť aj pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07, I. ÚS 311/2011).

37. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v jej petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

38. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takejto žiadosti vyhovie, ak to odôvodňujú osobné, majetkové a zárobkové pomery žiadateľa a ak nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nárokov na ochranu ústavnosti. Vzhľadom na dôvody odmietnutia sťažnosti sa ústavný súd už touto žiadosťou sťažovateľa nezaoberal, pretože je zjavné, že ani prípadné jeho právne zastúpenie nemohlo v tejto veci nepriniesť iný výsledok, ako je uvedený vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2018